

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

} № 70.

ЧОВЕКОРЗОСТЬ ИЗЪ НЕВѢРНЕ ЛЮБОВИ.

(продужено)

По некомъ времени, пошто е Каetano подуго съ наслонѣномъ главомъ на руку у пушеій се пламень жижка гледао, проговори: „Овдѣ е добарь совѣтъ скупъ. Онај младићъ, комъ сте се вы повѣрили, као да не башъ занатомъ бандить, (з л о д ѣ й) зато валя добро на две точке пазити, прво на предосторожность, друго на двоструку предосторожность. Брѣ ил е онъ какавъ извѣщенный майсторъ люде оладити, и зато предосторожность треба, или е какавъ тайный шпионъ, и зато е двострука предосторожность нужна!“

„Ахъ боже, шта ће се чинити!“ зачеи наново касирь военный, и почне се грчевито на столицу окретати.

„Найболѣ е за садъ то, да вы вашу убийства шпекуляцію одложите на юшть неко време, ал жертву да никако изъ очю неизгубите. Остало ће се наћи.“

Малый овај злодѣй, Михаль почне наново яукати, кадъ види да свой наймилий планъ юшть одлагати мора.

„Та ту непомаже стениаъ ни урликанаъ!“ повиче нестрпѣливо Каetano, „да нисте вы онако будаласты были, неповѣровати се мојой вѣштине, коя е толико пута већь чудеса чинила, то бы ваша стварь садъ у врло добромъ станю была. Садъ съ богомъ, мой драгій попечителю гергејове финансіе. Ова е ноћь врло благоприятна и поспѣшна, па зато идемъ да юшть неке послове извршимъ.“

Съ овимъ рѣчма поіе Каetano свое вино, руке се са крчмаромъ и изиђе звиздукаюћи на полѣ. Неутѣшенъ слѣдовао му е и Халоши, и одкатура се кући својой.

После безспокойне и безсанне ноћи, рано устане и оде у обиталиште сестре свое. На степенима сретне га Апинка, стара дойкinya нѣгове сестре, коя е исту изъ милости кодъ себе држала.

„Е ли твоя госпоя и господична већь устала?“ запита е онъ. Зачуѣно погледи га садъ баба ова „Я питаемъ, есу ли госпе већь устале и обукле се?“

„Ай Исусе мой! та оне су већь юшть пре два са-та отишле, и садъ су већь преко свою брда!“ проговори стара. „Юшть одъ синоћъ, кадъ су кући дошле све су спремиле, пакъ су ютрось пре зоре устале, съле на

кола и некудъ отишле. Куда? — незнамъ! Я мислимъ то вы морате болѣ знати него я.“

Халоши побледи при овимъ рѣчма, и изгледао е као да га е душа оставила, дамари су му престаи куцати, онъ е быо као громомъ пораженъ.

Зло! Я самъ издать!“ заурла онъ, потрчи низъ степене, и упути се своимъ обиталишту.

„Хи, хи, хи! Михаль е полудіо!“ закикоће баба „Зао человекъ; увѣкъ самъ говорила, богъ ће казнити е-данпуть!“ дода она тресући главомъ.

Халоши дошавши кући, паће едногъ офицера изъ стана гергејовогъ, кои га одма к овомъ позове. Готово обезумѣнъ ишао е онъ съ овимъ офицеромъ, кои му е непрестано путемъ приповѣдао како ће скоро опеть битке быти и овомъ подобно, но Михаль ніе ни рѣчи чуо ни разабрао.

Мало за тымъ, стаяо е Михаль као аветиня бледъ, предъ ватренымъ окомъ Гергејовымъ.

„Но, господине касиру.“ проговори Гергей: „та вы изгледате као да сте четрнестъ ноћий у неспаваю и пиянками провели; шта вамъ е?“

„Ніе ништа господине, мени се то често догаѣа, и-мамъ наступъ у цѣломъ тѣлу, грчеви проклеты!“

„Садъ ніе време грчевима, господине касиру!“ одговори шалећи се врховный овај повелитель. „Операціе починю, зато самъ васъ и дао звати, да одете кодъ могъ генералногъ квартирмайстора, и да одъ нѣга упутствіе примите. Я се осланямъ на вашу, већь познату ми точность, у набавляню потреба за мое войнике. Съ богомъ!“

Съ единымъ величественнымъ знакомъ руке, одпусти га Гергей. Халоши изиђе готово посртаюћи, на полѣ.

V.

Мое срце куца тихо,

Моя душа већь нестрепя.

Али зашто? — незна нико,

Кромъ очю одни лепы.

У Коморану е владало живо комешанѣ. Съ концемъ месеца Юнія операціе опеть су се имале почети, и войска се Клапкина са Гергејовомъ саюзити, пакъ онда за-одно на непріятельску войску на отвореномъ полю на-

пасти. Предъ твердиньомъ на десно поредъ Дунава яки су обкопи дигнути были, и войницыма изъ града обседнути. Нека су одълена войске до предъ ђуръ послата была и предъ Етавомъ имали су свое предстраже. На супротъ ньи стаю є храбрый генераль Шликъ, са првимъ военнымъ одъленъмъ.

Албини є быо завреме свогъ одпуста, найвише кодъ госпое Ванди и уживао є опетъ блажене дане чисте любви; ерь га є Хедвига са найвећимъ жаромъ прве свое любви любила, па и ако га є по коя тамна мисао по кадшто и смућавала, опетъ є еданъ Хедвигинъ любвепуный погледъ довољанъ быо да му чело разведри. Онъ є быо опетъ сасвимъ срећанъ, а особито кадъ га є мати Хедвигина увѣрила, да ће онъ наскоро свою милу Хедвигу предъ олтарь одвести, и своіомъ є супругомъ назвати. (край слѣдує.)

СПОМЕНИ ИЗЪ ПАРИЗА.

(продужено.)

Изъ овогъ првогъ двора Тилѣрія улази се у другій грдный дворъ кои такође опада. На лъвой страни лежи Музеумъ Француске. Између Лувра и Тилѣрія стаяле су куће, палате и улице, но царъ Наполеонъ, у свакомъ чувству великій, рѣшио є, да Тилѣріє и Лувръ мораю сачинявати єдну и исту палату, сасвимъ напуњна царске и кралъвске славе и величества; у слѣдству тога царъ є купио све куће, кое су му стаяле на путу; али ніє имао времена, да їй даде срушити: слава и Ватерло предупредили су. Бурбони, кои су се плашили свою царски планова, оставили су Лувръ у томъ станю, у комъ су га затекли, такођеръ и Тилѣріє; и у своіой радости нису тражили, да ова зданія понављаю, спасу и увеличаю; они су постали малодушни, и сакрили се у свою палату, што су више могли, боећи се да їй революція тамо ненађе. Луи Филипъ быо бы предузео овай благородный задатакъ само кадъ бы быо достойно подпомаганъ; и сигурно овай краль довршио бы Лувръ, да є имао исту годишню плаћу, као Бурбони, и да є дуже остао на престолу. А садъ подъ Луи Наполеономъ, опредѣљни су нѣколко милиона франака на извршенъ царски планова у смотреню Лувра и Тилѣрія, но будучность исты палата лежи у дубокой тами.

Башта у Тилѣріяма. Ова є башта найумилниє мѣсто на свѣту. Колико самъ пута туда шетао, увѣривши се, да нигди у момъ путованю по Европи нисамъ нашао лѣпши свѣтъ, уредь найлѣпши дрва, коя обкољаваю найбогатія зданія, и у найвеличественіой вароши! Свѣтлый песакъ као злато покрива сва дугачка шеталишта по башти, по коима се шетаю найболъ женске у лѣто, ерь є башта пуна сѣнкій и цвећа; у зиму, ерь се іошть у башти показує сунце. У овомъ прекрасномъ мѣсту свако доба живота, свако годишнѣ време има свое любимое мѣсто, гди се за цѣло свакій данъ у єдно исто време налазе и састаю. У великомъ шеталишту састаю се млади люди и младе женске. Женске седећи на сламнымъ столицима, разговараю се о моди, о театру и о романима. Женска у Паризу има свагда два начина разговора: раз-

говоръ по явнымъ мѣстима и шальвивый разговоръ у салонима. На примѣръ, у Тилѣрійской башти, или у театру женске се разговараю само о стварима, кое свакій може слушати, ту нема оговарая, шале, но само є невинъ и неувредителанъ разговоръ, кои се никога нетиче, у комъ свакій може участвовати. Найлѣпше Паризске женске свакій данъ састаю се у овомъ великомъ шеталишту по Тилѣрійской башти. Свакій часъ поздрави їй по гдикой господинъ и пробесѣди кою рѣчь съ нѣима, и овай поздравъ сматра се као посѣщенѣ. Свака є Паризкиня кодъ куће пуна умилности, али озбыльне умилности; а кадъ є гди на страни онда є уздржателна и ладнокровна. Паризкиня чува свой простъ шеширъ, свою просту халъину, свое просте ципеле за велико шеталиште у Тилѣрійской башти; она неиде тамо само, да ню други виде, но да и она друге види; она неиде тамо, да їой се други диве, но да се другима допадне; она иде тамо, кадъ наступи часъ нѣне слободы и покоя. — У овомъ великомъ шеталишту Паризкиня нема никакве супарнице, но само пріательнице; на томъ мѣсту нема она никаквогъ раскошія, но само вкуса. Како є прекрасно вешество єдна Паризкиня у великомъ шеталишту по Тилѣрійской башти!

Младежь осѣћа найболъ благовольтелный упливъ овы срећны сѣнкій у башти. Я нисамъ обожателъ млады людій у Паризу. Я налазимъ, да су оны ленъи, горди, суетни, кукавни; у осталомъ овомъ воспитани духови съ врло маломъ бригомъ на врату; врло нерѣшителни између добра и зла, између праведногъ и неправедногъ, лако пролазећи крозь све крайности; данасъ су републиканци, сутра су оддани монархіи; данасъ су раскошни, сутра су штедљиви. А данасъ млада човѣкъ у Паризу, кои є обично врло учтивъ према женскимъ, любви само конѣ и пушенѣ дувана. Неговорити са женскимъ, непоздравляти їй, направити їмъ мѣсто, чимъ се укажу, то є высокой французкій тонъ. Я одъ овогъ проклетства одузимаю млада Паризліє у великомъ шеталишту по овой башти. Ови іошть почитую женске, то єсть, они їй іошть любе. Они знаду одказати, свакій данъ по 1—2 сата, овой страшной страсти пушения дувана, коя ће пре или послѣ проузрочовати велику промѣну у нравима и обичаима французске младежи. Дуванъ є велика страсть млады людій у Паризу. Овой неочениваной страсти жертвую ови и найлѣпше разговоре, умилности духа, великолѣпности салона, учтивость према женскимъ, ову дражесть французскогъ дружественногъ живота. Пушенѣ дувана ступило є на мѣсто млоги увеселѣния и радости паризки салона; цигара є постала вѣрный пріатель млагогъ Паризліє, пріатель, кои се увѣкъ за савѣтъ пита. — савѣтнякъ често ленъ, страственъ краснорѣчивъ, — но на кога се нетреба уздати, ерь онъ има све любовревниности, ерь онъ са своіомъ ватромъ, са своимъ димомъ удалява сва пріательства, све любви. И тако можете имати добро мнѣніє о младамъ людма, кои се шетаю у великомъ шеталишту по башти, тражећи съ немирнымъ погледомъ свою залюбљену. Они єь почитанѣмъ проѣу поредъ нѣ, и єдва се усућую, да ню познаду, ерь су женске само у великомъ Тилѣрійскомъ шеталишту сачувале свою власть; по другимъ мѣстима могу се оне презирати, може се забравити, да їмъ се учини поклонѣнѣ, а оне мораю быти обожаване, поздрав-

лине у овомъ великомъ шеталишту. Овдѣ женске една другу подпомаже; оне имаю благоволителанъ погледъ само за онога, кои са своимъ почитанѣмъ према нѣма заслужуе нѣово благоволенѣ. Мати доводи овамо свою ћерку за удадбу, а млади люди тамо долазе, да изберу себи супруга. Жена води тамо свогъ супруга, и млади люди тамо долазе, кадъ ѣи мужъ поредъ свое же не; съ едномъ рѣчи, оно мало учтивости и высокопочитаня према женскима кодъ младогъ женскогъ пола; мало младости и невинности, мало уздржателности и чисте искрене любви, кое е паризкѣи свѣтъ юшть сачувао, нашло е приближиште у великомъ шеталишту у Тилѣриама.

(продужиће се.)

М Р В И Ц Е.

— Прайзскѣи офицеръ, кой се неко време у Улму врбујући войнике бавио, добіе заповестъ да къ регемента своіой натрагъ иде. Уочи оногъ дана, кадъ ће на путь поћи, дође му еданъ врло лепогъ узраста младићъ и понуди му се, да га у войнике прими. Почемъ е младићъ тай, на комъ се видало, да е поредъ врло лепогъ узраста и врло лепо воспитанъ, яко дрктао, то га офицеръ за узрокъ дрктаня запыта. „Дркънемъ одъ стра, да ме нећете примити,“ одговори младићъ. Кадъ е то изговоріо потеку му сузе низъ образе. „Нећу, нећу васъ зайста одбити; я васъ свесредно примамъ; како сте таково што и помислити могли?“ запыта офицеръ. „Еръ ће вамъ се, може быти, капара, кою ћу я да иштемъ, повелика учинити.“ „Па колико иштете?“ запыта офицеръ. „Мене никакова подла чезня за новцемъ, него крайнѣи нужна потреба приморава, да иштемъ сто форинтѣи; и я ћу быти найнесрећнѣи человекъ, ако ми вы то одкажете.“ Одговори младићъ. „Сто форинтѣи“ настави офицеръ, „то е зайста много. Него, све бадава, вы ми се допадате; я се надамъ, да ћете вы дужности ваше точно испуњавати, и зато се нећу съ вама ни да погаћамъ. Ево вамъ сто форинтѣи. Сутра ћемо на путь.“ Младићъ одъ велике радости бы као изванъ себе. Замоли офицера, да му допусти до куће отићи, и обећа се, да ће крозь еданъ сатъ опетъ доћи. Офицеръ гледајући на нѣгово честно лице поверуе му и пусти га. Но будући е нешто чрезвычайно и тайнепуно у целомъ поведению нѣговомъ примѣтію, то га любопытство натера, да за нѣимъ по издалѣ иде. Офицеръ усугуби кораке, и кадъ е до апсански врата дошао, чуе, како младићъ апсанціи рече: „Ево новаца, збогъ чега е отаць мой затворенъ. Пустите ме брже къ нѣму, да му ій предамъ, и да га одъ свезе те ослободимъ.“ Апсанція му по захтеваню учини. Офицеръ е юшть мало постаю, да му времена даде, да самъ предъ отца свога изиђе, а после и онъ за нѣимъ дође. Какво позоріе! видіо е младића у наручию отца свога, почитаня достойне старине, кой га е твердо къ срцу своме притиснуо, и безъ да е речице говоріо, са сузама га орошавао. Неколико е већ минута протекло догле, докъ е офицера спазіо. Съ погруженнымъ срдцемъ приближи се садъ овай къ нѣима и стариини рекне: „Будите спокойни, я вамъ нећу сына отети.

Допустите ми да и я участникъ будемъ у заслуги нѣговогъ благородногъ поступка. Онъ е слободанъ, а новаць, съ коимъ е онъ тако великодушно употребленъ учиніо, нежалимъ.“ Отаць и сынъ падну предъ нѣга на колена. Младићъ се съ почетка узтезао, да поднешену му слободу прими, но великодушный офицеръ навали, да онъ кодъ отца свога остане; изведе ій затимъ обое изъ апса, и при полазку своме однесе са собомъ ту веселу савестъ, да е две несрећне душе, кое су врло мало заслуживале да такове буду, срећнима учиніо.

— Надничаръ еданъ падне на ту нечовечну мысао; да жену и децу свою отруе. Онъ купи еданъ овчи быть, натре га яко сичаномъ, донесе га и преда жени казавши іой, да га у неделю, ма онъ и недошао кући на ручакъ, испече и съ децомъ се почасти. Као што е рекао, тако доиста и изостане и недође у неделю на ручакъ, а жена нехте безъ мужа свога благовати, већ зготови друго ело, а печеньъ быть остави на страну. У понеделякъ дође мужъ кући и донесе у руцы неколико риба, што е у путу купио, и ужасну се кадъ е жену опазіо, па е запыта за здрављѣ, и есу ли быть повли? Испсуе жену, што ние учинила, као што е онъ рекао, и заповеди іой да она сада быть еде, а да за нѣга рибу испржи. Чимъ е ово готово было, почне онъ одма лакомо рибу ждерати, и текъ доцнѣи запыта, на чему е риба пржена, на кое му на горбу тугу нѣгову чуварна жена одговори, да е рибу на масти оной, коя е одъ бута претекла, испржила. „Я самъ отрованъ!“ викне несрећникъ и садъ исповеди жени грозну намеру свою, па и то юшть за времена, еръ е быть већ изсеченъ быо и текъ што га окусили нису. Безбожникъ е юшть два сата у найстрашнѣимъ мукама и пребациваню совести свое живіо. Тако често последице грехова на собствене свое проузрокотелъ падаю.

М И Р О Ђ И Я.

Свећа. — Ово е она искра сунца, коя стои у власти човека. Ни една стваръ на свету тако очевидно, нежертвуе сама себе светлости као свећа. Она примѣтно плаћа своимъ животомъ услугу кою човеку, и то безъ икакве свое себичне користи чини. Свећи су подобни они, кои своима ближнѣима помажу отечеству се жертвую, полезна заведеня подижу, а никаквой се ползи отудъ ненадаю. Зато, што годъ выше светлости има, све су свеће ређе и скупљѣ. Свећа е светиня. Она насъ крозь све родове побожности прати. Са свећомъ у руци носи насъ мати на крштень, са свећомъ дочека е свештеникъ и крсти дете; према свећи славио и ломимо колачь; према свећи заклињмо се князу и отечеству; према свећи ломимо чесницу; са свећомъ допрате насъ у цркву на венчанъ; са свећомъ у руци издаемо, и напоследку свећа на нашемъ гробу гори. Целогъ готово живота другуемо са свећомъ, и опетъ ни еданъ нисмо свећа. Десетъ краљѣва, кое зовемо величествомъ, светлостју, и сіятелствомъ, нека стану ноћу у єдну собу, онда ћете видити, да су люди као и остали люди, и да ни одъ єдногъ несія сѣиность, видибете, да єдна мала свећица, већу светлостъ распростре него кинескѣи царъ, кои се назива братомъ сунца. За заслужене люде найвеће име,

кое му отечество може дати, било бы да га свежомъ назову. Свећа е био Доситей, но съ томъ разликомъ, што, и кадъ е додна догорео своје роду, није се угасио, него му непрестано светли, безъ икакве своје користи.

ДОМАЊИ ТЕАТОРЪ.

Првиј господињ. Я љу васъ тужити, вы сте у едномъ друштву, гдѣ су се разговарали да самъ я ученъ и паметанъ, казали, да нисамъ ученъ и паметанъ.

Другиј господињ. Невѣрујте, то није ништа истина. Ер' я у колико самъ годъ друштва быо, нигдѣ јоштъ није се говорило да сте вы ученъ и паметанъ, и потоме ни я нисамъ могао то казати што ме вы бедите.

МАЛИНЕ.

Кадъ е девојка у 15-ој години куда иде онда? — Иде у шеснаесту.

Кадъ простъ човекъ вѣруе да се земља окреће? — Кадъ е шпань.

У чему е болъи свѣтателъ Давора, одъ едногъ бунара? — у томе што е онъ неиздржимъ.

Кое се србске књиге најболъ продаю? — оне које се на вересију даю.

У чему се молеръ и ловаць слажу? — у томе, што обојица ради су да погоде.

ЗАЧИНЦИ.

Ко мало говори мало има и да одговара.

Да нема грѣшника, не-бы было ни светаца.

И ђаво е учтивъ кадъ му се ласка.

Ко лако вѣруе, лако се и превари.

Скупо продати није греота, али е греота криво мѣрити.

Найслађе воће на високо стои.

Нетреба хвалити данъ докъ сунце незађе.

Буди нѣжанъ кадъ си међъ голубовима, а буди лукавъ кадъ си међъ лисицама.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Нѣгова свѣтлостъ князь са целомъ својомъ свѣтломъ породницомъ, приспѣо е 25. о. м. у Бѣоградъ.

— После дужегъ болованя преселио се 24. о. м. у вѣчностъ г. Милошъ Миоковићъ капетанъ пѣшачкѣй и ађутантъ штаба.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Крима нема никакви знамениты новости. Саюзници продужаваю свой посао полако, али стално; они сада се утврђую према левой страни Корнилевогъ шанца, према иј Руси у томъ послу врло узнемирую; а нарочито сметаю имъ много нишанцие, кои иза цакова вуномъ напуњены непрестано

туку. Довѣ су саюзници подагли батерию № 22. погинуло е 856 франц. солдати. — Генералу Тодлебену, кои није могао тринти да се са свимъ одъ рана излечи, позлоједиле су се ране, за то што е ишао и самъ собомъ надгледао послове. Онъ се сада налази у шпиталу у Сиферопољу.

— Изъ Одесе одъ 13. Авг. являю: да ће се тамо држати велика војна маневра. На тој маневри бы-ће 40 баталіона пѣшака, 32 ескадрона коњаника, и 18 батерија; коима свима управља ће генералъ Лидерсъ. Садъ се почело сумњати да ће и царъ Александеръ у Одесу доћи: одъ тога пута задржали су га догађаји у балтискомъ мору.

— Изъ Лондона одъ 17. Авг. являю: како се све новије енглеке туже, да е врло мала полза добивена са побѣдомъ на Свеаборгу; и являю да су све кумбаре ебогъ многогъ пуцања тако изкварене, да се већъ заедно са онимъ лађама на коима су биле, у Енглеку враћаю; одакле увиђаю, да е воєный походъ на источномъ мору за ову годину свршенъ.

— По гласу едногъ дописа изъ Петербурга одъ 4. т. м. руска войска тако е оскудна у официрима, да студенте университета кои ступе у воєну службу, одма за поручике примаю; шта выше и ђаке изъ Гимназіе примаю, съ тымъ пробитачнымъ условиемъ да ће за 6 месеци постати официри. Питомци пакъ воєне школе, јоштъ у прошлой години добили су то право, да пре свршетка свогъ школскогъ теченія могу као официри у войску ступити.

— Краљица Енглека бавила се свега у Паризу в дана. Цело то време было е Паризу као еданъ највећѣй и најсветчаний празникъ. Посѣта иѣна гробу старогъ Наполеона, највећма е дѣйствовало и на Енглезе и на Французе. При ноћи съ буктиняма, увео е царъ Наполеонъ Краљицу у инвалидску цркву, гдѣ е она тронута стајала према сандуку у коме онај великѣй непријателъ Енглеке Наполеонъ I. почива; съ овомъ посѣтомъ утврѣна е свеза између Енглеке и Француске, съ овомъ посѣтомъ, помирила су се ова два народа, кои су се 7 вѣкова, између себе гложали. Нигда старѣй Наполеонъ није могао помислити, да ће иѣговъ синоваць Енглеку краљицу иѣговомъ гробу довести, и да ће е иѣгови другови одъ Ватрелоа, дочекати вичући: да живи краљица! и да ће црквена музика поредъ иѣвогъ гроба свирати Енглеку химну: „Боже храни краљицу.“

— Изъ свию новости и изъ свега што се ради, види се да ће се овај ратъ на выше времена продужити, него што многи мисле. Саюзници и несанью о томе да свою войску изъ предъ зидина Севастополя уклоне, него живо настоје о томе да Севастополь и савъ Кримъ заузму, а пре тога неће никаква предложенија и разговоре о миру да воде, толике учинѣне жертве у людма и у новцу немогу они прегорети, безъ важногъ каквогъ добитка; Русија пакъ ограничаваюћи се само на то да се брани, посвѣдочава, да се овоме рату неможе ни издалека опредѣлити време трајаня, и да се рѣшила, дочекивати удаљне свои непријателъ на своимъ границама. О новимъ преговорима мира, о коима се писало да ће скоро започети, нема сада ни разговора. Светъ е истина желанъ мира, али ко се може миру надати, кадъ види, да се ратъ између такovy велики држава води, одъ кои ни една до највеће крайности неће пристати на миръ за себе шкодливъ и сраманъ.

Одгонетке у № 68: — Перо. — Кадъ гледа крозъ прозоръ. — Загонетка. — Подрумъ. — Полюбаць.

Течай новаца: среб. 17%; дук. 5 фор. 30 кр. банкн.